

1. Suzanne místo má, je skryté blízko břehů,
sedí tam a proud ji zná a ty závidíš tu něhu,
i když víš, že pouze blázen má dost sil nést vločku sněhu,
a když svírá vítr v dlaních, tak chce dát nebi duhu,
a ty neumíš to říci, jak se její lásky zřící,
víc už nemáš a jsi prázdný,
ona říká chyt' mi mlhu, z jejích vláken spleť tu touhu.

R1: A ty náhle staneš v běhu, poznáš svět je ve vás dvou
a ty náhle věříš světu, dokud dál tvé tělo plní myslí svou.

2. Pán Ježíš byl jen lodník, mořem šel, měl suchou nohu,
pak se dlouho na svět díval ze své věže v divném slohu
a sám poznal se smutkem: utopeným nepomohu,
řekl: lidé budou mořem plout, a myslel tím jen slzy
a on sám to poznal brzy, nechal nám jen pár slov ryzích,
nelidstvím lidství zničen,
on zved nás přesto všechny kousek výš.

R2: A ty náhle staneš v běhu, poznáš svět je ve vás dvou
a ty náhle věříš sobě, dokud on tvé tělo plní myslí svou.

3. Teď Suzanne dá ti dlaň, ve své skrýši blízko břehu,
právě obléká ji řeka ve svou nekonečnou něhu
a jak slunce stéká z nebe tisíc velkých kapek medu,
jimi zlátne celý kraj a lodě plují do přístavu,
vidím spoustu lidí tančit, vidím zlaté děti ráno,
jak nám chrání naši lásku,
jak ji chrání jednou pro vždy, ó Suzanne, v tvých očích.

R3: A ty náhle staneš v běhu, poznáš svět je ve vás dvou
a ty náhle věříš v lásku, dokud ta tvé tělo plní myslí svou